

[1] Als je in Beijum woont en je school staat aan de andere kant van het kanaal, dan moet je elke dag de Gerrit Krolburg over. Soms heeft die brug opengestaan en vlak voor die weer sluit, staat er een hele groep fietsers te wachten tot de bomen opengaan. Dit is op dat moment de werkelijkheid: allemaal mensen staat te wachten voor een open brug. Maar als je beter kijkt, is er niet één werkelijkheid. Er zijn net zoveel verschillende werelden als er verschillende mensen zijn. Bijvoorbeeld die ene mevrouw, die is op weg naar het ziekenhuis. Vandaag hoort ze de uitslag van een onderzoek en ze is er bang voor. Dat is haar werkelijkheid. Naast haar staat een jongen. Hij had vanmorgen al ruzie met zijn vader. Dat is zijn werkelijkheid.

[2] 'Is this reality?' Dat was het thema van het 10FM-Event. 'Is dit echt?' En het weekend ging over echte mensen uit de Bijbel, die echt naar God luisterden. En het ging over dat God jou uitnodigt om net zo echt met Hem op avontuur te gaan. Ik wil het ook over de werkelijkheid hebben, over wat echt is. Ik heb wel een beetje een andere invalshoek. Mijn punt is dat de werkelijkheid, hoe jouw wereld echt in elkaar zit, dat dat wordt bepaald door waar je vandaan komt en waar je heengaat. We leven op deze planeet met zes of zeven miljard mensen. Dat is de werkelijkheid. Veel mensen stoppen dan met denken: 'this is reality.' Ik nodig je uit om verder te kijken. Waar kom je vandaan? Waar ga je heen? 'This is the real life.'

Waar kom je vandaan? Waar ga je heen? Christenen zeggen: je komt uit het graf. **[3]** Daarmee bedoel ik: christenen geloven dat Koning Jezus dood was en leeft. Hij is op eigen goddelijke kracht zijn graf uitgegaan. Heel veel mensen vinden dat belachelijk. Wie heeft nu ooit meegemaakt dat iemand die dood was weer leeft? Het antwoord is dat wij het inderdaad hebben meegemaakt. Wij, dat zijn de volgelingen van Koning Jezus. Eerste een paar vrouwen, toen bijna al Jezus' vrienden, een paar dagen later nog meer van zijn volgelingen. Hij was dood; nu leeft Hij. Natuurlijk is het ook voor ons bijna ongelooflijk, maar belachelijk vinden we het niet. Achteraf snappen we: dit past helemaal bij God. Want als je nog verder terugkijkt: Hij heeft ons allemaal gemaakt, om te leven. Toen kwam de dood. Dat had God niet bedacht; die hadden wij geïmporteerd. Toen was het: God weg of de dood weg. De opstanding van Koning Jezus maakt duidelijk: de dood weg. Dit is onze achtergrond: de God die ons geschapen heeft, geeft ons door Koning Jezus opnieuw leven.

En waar ga je heen? Het antwoord volgt uit waar je vandaan komt. We zijn op weg naar een heel leven, een gaaf leven, een volmaakt leven, met God en met elkaar. Als je voor de Gerrit Krolburg staat en je moet naar de dokter en die gaat je vertellen of je wel of niet ernstig ziek bent, dan bepaalt dat je werkelijkheid. Je angst, je onzekerheid: het is echt. Jij staat in dit leven en je weet dat Koning

Jezus de dood vermorzeld heeft om jou en al die anderen een heel leven te geven, een gaaf leven, een volmaakt leven, een leven met God en elkaar. Daarmee gunt God jou hoop in plaats van angst. Waar kom je vandaan? Ik geloof in God, de Schepper, die zijn schepping heeft gered door Koning Jezus. Waar ga je naartoe? Ik ben onderweg naar een heel leven – en dat geeft mij hoop.

Dat kun je natuurlijk allemaal mooi zeggen, maar hoe werkt dat dan? Oké, drie voorbeelden uit het echte leven, om te kijken hoe dat werkt. Eerste voorbeeld: ziekte en dood. **[4]** Als dit leven, zoals het is, de hele werkelijkheid is, alles wat er is, dan is elke ziekte dodelijk. Ik bedoel: als je werkelijkheid de twintig of tachtig of honderd jaar is die je hier leeft, en je komt nergens vandaan en je gaat nergens naar toe, dan betekent een ziekte het einde en de dood helemaal. Dit leven is alles wat je hebt, dit lichaam van je is het enige dat je krijgt, en jij wordt ziek, en jij gaat dood. Wat moet je dan? Dan word je woest of je stort in. Heel veel mensen worden woest. Ze doen er alles aan wat ze kunnen om hun ziekte en de dreigende te bestrijden: rage, rage against the dying of the light. Of je stort in. Waarom ik? Waarom nu? Kapot.

Verandert er iets als je ziet waar je vandaan komt of waar je naartoe gaat? Er is een oppervlakkig antwoord. Dat zegt: nou, omdat God van je houdt en omdat je naar de hemel gaat, is het allemaal niet zo erg als je kanker hebt of als iemand van wie je houdt overlijdt. Maar volgens mij is dat antwoord fout, voor een christen. Met zo'n simplistisch antwoord neem je jezelf niet serieus en God ook niet. Waarom wordt iemand boos als hij ziek is of als hij lijden ziet? Omdat hij voelt dat het niet klopt: zo is de wereld niet bedoeld! Precies, zegt God, zo heb ik de wereld niet bedoeld. Dus als je verdrietig bent, dan voel je hetzelfde als God. En als je zegt: dit klopt toch niet? – dan is God het met je eens. En daarom moeten mensen ziekten ook bestrijden en vechten tegen de dood. Maar tegelijk mag je dat dan ook allemaal in de handen van God leggen. Dat is verrotte moeilijk. Maar het mag wel. Dat je aan God vraagt: Heer, laat dit mij niet van U losmaken. Neemt U ook mijn ziek zijn en mijn pijn op in uw plannen op weg naar een heel leven, een gaaf leven. Alstublieft.

Een ander voorbeeld: relaties. Verkering enzo. **[5]** Natuurlijk kijk je daar anders naar als je twaalf bent dan als je zestien bent. Bij twaalf denk je bij verkering 'mèh,' bij zestien denk je 'mwâh.' Maar 'relaties' zijn gelukkig breder. Als dit leven alles is wat er is, de enige echte werkelijkheid, dan kun je denken dat je alles uit relaties moet halen wat er in zit. Sommige mensen doen dat ook, en kiezen ervoor bij voorbeeld met de een na de ander iets te hebben of met ze naar bed te gaan. Je hebt maar zoveel jaar van leven en straks ben je oud en lelijk en wil niemand je meer, dus moet je

binnen halen wat je binnen kunt halen. Of dat lukt niet zo en je raakt teleurgesteld. 'Niemand houdt van mij.' Dan kruip je in een hoekje, omdat je bang bent dat het pijn doet als jij om iemand geeft, maar ze laten jou in de steek. Want dan ben jij niets waard.

En als kind van God ben je zeker happy clappy in je relaties met andere mensen... Nou, dat weet ik niet, maar ik weet wel waar je vandaan komt: je bent gewild door God, die van je houdt. Hij heeft je zo gemaakt dat andere mensen belangrijk voor jou zijn, en jij precies zo belangrijk voor andere mensen. Dat sowieso. En verder heeft hij het huwelijk bedacht als plek om te oefenen hoe diep het kan gaan om van iemand te houden en om iemand trouw te blijven. Maar als je nou niemand vindt of je relatie loopt stuk, wat dan? Zo is het toch niet bedoeld? Nee, zegt God dan opnieuw, zo heb ik het niet bedoeld. Als je verdriet hebt als iemand van wie jij houdt niet van jou houdt, dan lijkt jij ergens ook weer op God. En net als God blijf jij op zoek naar mensen met wie je iets op kunt bouwen. Want bij het hele leven, dat God aan het herstellen is, bij dat gave leven, hoort ook samenleven.

Laatste voorbeeld: school. **[6]** Of: werk. Als dit leven alles is wat er is, de enige echte werkelijkheid, dan kun je gaan denken dat je werk uitmaakt wie jij bent. Heb je een dikke baan, dan ben je iemand. En dus moet je ook het maximale uit je school halen: het beste pakket op het hoogst mogelijke niveau, want je bent wat je doet of wat je verdient. Of je bent wat cynischer, en je ziet school als een soort bezigheidstherapie voor pubers, zodat ze hun ouders niet de hele tijd lastig vallen, en je ziet werk als een soort bezigheidstherapie voor ouders, zodat ze niet thuis de hele tijd anderen dwarszitten. Maakt het dan wat uit als je ziet waar je vandaan komt, of waarheen je op weg bent?

Nogal. Als jij eigenlijk een kind van God bent, een kind van de Koning van de wereld, dan is alle scholing die je krijgt erop gericht dat je zijn opvolger kunt zijn. Nee, grapje, Hij blijft altijd koning. Maar jij bent wel bedoeld als onderkoning, als beheerder van zijn eigendom, als stadhouder onder de grote Koning. En zo is ook je dagelijkse werk bedoeld, betaald of onbetaald, dat maakt niet uit. Waar jij leeft vertegenwoordig jij God. Kijk, dan gaat het niet om de hoogste cijfers of de bestbetaalde baan. Dan gaat het erom dat je jezelf leert kennen: welke mooie kanten van God kan ik in mijn leven laten zien? En dat je Gods wereld leert kennen: hoe soldeer ik deze draden zo, dat er geen kortsluiting ontstaat maar dit apparaat veilig doet wat het moet doen? En dat je God leert kennen: dus dit is hoe ik bedoeld ben, dit is hoe de wereld werkt, dus dit is wie God is.

[7] We leven allemaal in dezelfde wereld, dezelfde werkelijkheid. En toch, hoe die wereld echt is, wordt bepaald door waar we vandaan komen en waar we heen gaan. Wij geloven dat we bij God vandaan komen, door Hem geschapen, en dat Koning Jezus ons door de dood heen heeft gesleept. Dat is ons geloof. Dus is waar we heengaan: een heel leven, een gaaf leven, een volmaakt leven, een leven met God en met elkaar. Dat is onze hoop. En tussen geloof in waar we vandaan komen en hoop op waar we heengaan, leven wij. En het trefwoord voor dit leven is dus, naast dat geloof en die hoop: liefde. Liefde voor God, liefde voor mensen om je heen, liefde voor deze wereld als wereld van God. 'This is reality.'

En dus: je kunt leven alsof dit leven alles is en het komt zoals het komt. 'Anyway the wind blows, doesn't really matter.' Je kunt leven alsof dit leven bepaald wordt door je omstandigheden, en als het misgaat de schuld geven aan je omgeving. 'I'm just a poor boy, nobody loves me.' Of je kunt de waarheid onder ogen zien: in werkelijkheid zijn we dochters en zonen van God, in werkelijkheid hebben we dat grondig verknald, in werkelijkheid mogen we opnieuw beginnen. Jezus, je Koning en je broer, is opgestaan. Geloof dat, koester hoop, leef uit liefde.

Amen.